

selvfølgelig her at ville give noget bindende Tilsagn om at gaa ind paa en saadan Ordning, at man i hvert Fald undersøgte, om ikke en lignende Ordning kunde indføres her som den, man har i Sverige, at Parterne og andre vedkommende paa Forlangende kan faa Oplysning paa Højesterets Justitskontor, om der er Dissens i Sagen, og da, hvor mange Dommere der har dissentieret, og hvilke Motiverne har været. At en saadan Oplysning kunde gives til de særligt interesserede, maaske ogsaa komme frem i juridiske Fagskrifter, forekommer mig at være noget, der ligger indenfor Grænserne af det, det er praktisk muligt at forhandle om.

Blandt andre vigtige Spørgsmaal, der er berørt af foregaaende Talere, er der Spørgsmaalet om Søndre Landsret. Jeg har ikke hørt saadanne tvingende Grunde for Bevaringen af Søndre Landsret, at de har kunnet overbevise mig om, at det virkelig er nødvendigt at bevare den, og jeg er derfor i hvert Fald indtil videre af den Anskuelse, at Søndre Landsret om ikke lige straks, saa i Løbet af kortere Tid, maa nedlægges og dens Distrikt, altsaa de sønderjydske Landsdele, lægges hen, hvor de naturligt hører hjemme, nemlig sammen med det øvrige Jylland under Vestre Landsret. Det synes jeg maatte være den naturlige Ordning. Selv om der i en Overgangstid har været meget gode Motiver for at lægge en særlig Landsret i Sønderborg, maa det dog af mange Grunde være Rigsdagens Pligt at tage under Overvejelse, om der er Anledning til at gøre denne Ordning permanent, eller om man ikke ganske simpelt kan spare dette. Her bør rent bypatriotiske eller landsdelspatriotiske Hensyn ikke være afgørende. Man ser jo, hvorledes en By stritter imod, saa snart der bliver Tale om at flytte en eller anden Autoritet fra den. Det maa siges at være et glædeligt Vidnesbyrd om, hvor elskede Autoriteterne i dette Land er af Befolkningen; hvor meget den saa end kritiserer dem til daglig, stritter den altid imod med Hænder og Fødder, naar man vil berøve den en eller anden Institution.

Jeg vil altsaa henstille, at det undersøges, om man ikke helt kan ophæve Søndre Landsret, og naar der er Tale om, at nationale Grunde paa Forhaand maa forbyde dette, saa forekommer det mig, at man

lige saa godt kunde sige, at nationale Grunde taler for at knytte disse sønderjydske Landsdele ogsaa med Hensyn til Retsplejen saa fast til det gamle Land som muligt, saaledes at der ikke er Grund til at opretholde en Ordning med en særlig Landsret for dem. Men jeg vil i øvrigt sige saa meget til den højtærede Justitsminister, at hvis Søndre Landsret skal opretholdes, tror jeg, han har fundet den bedste Ordning. Subsidiært kunde der altsaa være Tale om — hvis den endelig skal opretholdes — at lægge den sammen med Fyn. Her maa jeg, maaske med Fare for at udsætte mig for Kritik fra Sønderborgs Side, sige, at skal de sønderjydske Landsdele, der kun har halvt saa mange Indbyggere som Fyn, lægges sammen med Fyn til een Landsretskreds, var det saa ikke rimeligere — jeg har ikke lokale Interesser at pleje i Odense —, at Hovedsædet blev i Odense, medens der kom en mindre Afdeling i Sønderborg? Det er kun en Henstilling.

Spørgsmaalet om Dommerantallet ved Landsretterne har ogsaa været under Diskussion, og den højtærede Justitsminister har foreslaaet at indskrænke Vestre Landsret med en Dommer, at udvide Søndre Landsret med en Dommer og at udvide Østre Landsret med en Dommer, men samtidig berøve Østre Landsret to konstituerede Dommere, saaledes at det bliver en Formindskelse i Dommertallet. Naar man foreslaar Dommerantallet i Vestre Landsret formindsket med en, staar det vel noget i Forbindelse med, at Præsidenten i Vestre Landsret for ikke længe siden har erklæret, at Vestre Landsret kunde uden Forøgelse af Dommerantallet paatage sig det forøgede Arbejde, som vilde følge af, at man lagde de sønderjydske Landsdele ind under Vestre Landsret. Det har man for sin Villighed. Man erklærer i Vestre Landsret, at man godt kan passe det hele, og saa foreslaar Justitsministeren, at man skal alligevel ikke have hele Jylland, men da man saa bliver fri for de sønderjydske Landsdele, som man kunde varetage med det Dommerpersonale, man nu har, skal man afgive en Dommer. Dette maa naturligvis nærmere overvejes i Udvalget.

Jeg er meget betænkelig ved at afskaffe de konstituerede Dommere, som